

Του **Βασίλη Μηνακάκη**

Αν ζούσαμε στο παράλληλο σύμπαν της κυβέρνησης, θα βλέπαμε την εβδομάδα που πέρασε ομηρικές αναμετρήσεις μεταξύ των «φίλων του λαού» και των αντιπάλων του γύρω από τρεις μεγάλες διαχωριστικές γραμμές: την απλή αναλογική, τα εργασιακά και τη χαλάρωση των κάπιταλ κοντρόλς.

Και στις τρεις, βέβαια, τα «χαρακώματα» που έστησαν ΣΥΡΙΖΑ κι ANEΛ είναι μαϊμού: η «απλή αναλογική» τους δεν είναι πραγματικά απλή κι ανόθευτη αναλογική· το «εθνικό μέτωπο» ΓΣΕΕ-εργοδοτικών οργανώσεων-κυβέρνησης απέναντι στους δανειστές αποδέχεται την υπάρχουσα εργασιακή ζούγκλα και λειτουργεί σαν τερματοφύλακας που ελπίζει να είναι δοκάρι ή άουτ κάποιο από τα επόμενα «πέναλτι» (εργαλειοθήκη εργασιακών μεταρρυθμίσεων) των «δανειστών» (λέγε με επιχειρήσεων που θέλουν να επενδύσουν στην Ελλάδα)· και η πολυδιαφημισμένη χαλάρωση των κάπιταλ κοντρόλς για την πλειοψηφία των εργαζομένων είναι άνευ νοήματος, αφού το 840 το διβδόμαδο είναι απλώς 420×2 και σε κάθε περίπτωση πολύ πάνω από το μισθό τους και τον μεικτό βασικό των 586 ευρώ.

Υπάρχουν, βέβαια, πραγματικά χαρακώματα, όμως αυτά στήνονται αλλού και προμηνύουν θερμό καλοκαίρι και ακόμη θερμότερο φθινόπωρο, στη διάρκεια του οποίου θα παιχτεί το σίριαλ «δεύτερη αξιολόγηση» και θα διεξαχθεί (πιθανότατα) η μεγάλη μάχη για τα εργασιακά.

Αυτά τα πραγματικά χαρακώματα στήνονται από τον κοινοτικό επίτροπο Πιέρ Μοσκοβισί που, στην αρχή της εβδομάδας, έβαλε φρένο στις προσδοκίες της κυβέρνησης για μείωση του πρωτογενούς πλεονάσματος μετά το 2018, προαναγγέλλοντας αιώνια λιτότητα, κι επέμεινε στις «μεταρρυθμίσεις» που πρέπει να προωθηθούν, καλώντας τους Έλληνες βουλευτές να τις ψηφίσουν και μετά ...να κάνουν τη θεωρία πράξη. Στις «μεταρρυθμίσεις» επέμεινε και ο δεύτερος υψηλόβαθμος επισκέπτης της χώρας, ο Τζακ Λιου, υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ, που τις θεώρησε προϋπόθεση οποιασδήποτε συζήτησης για ελάφρυνση του χρέους, λέγοντας ότι «πρέπει να επιδιορθώσεις τα θεμέλια για να έχεις μια ισχυρή Ελλάδα». Ο Λιου έδειξε να ενδιαφέρεται για μια «ισχυρή Ελλάδα» εντός ΕΕ και με «ενισχυμένη δημοσιονομική δομή» (η ομοιότητα με τις αλήστου μνήμης σημιακές κορόνες είναι τυχαία;), που μπορεί να λειτουργήσει σταθεροποιητικά στο «ανήσυχο» περιβάλλον που δημιουργούν το Brexit και οι εξελίξεις στην Τουρκία. Την ίδια εκτίμηση φαίνεται να έχουν και αρκετοί κύκλοι της κυβέρνησης και του επιχειρηματικού κόσμου στην Ελλάδα, που βλέπουν σε αυτή τη ρωγμή των εξελίξεων μια ευκαιρία -για να εδραιώσουν τα δικά τους συμφέροντα, εννοείται, κι όχι για να βελτιώσουν τη θέση των εργαζομένων.

Να τες, λοιπόν, και πάλι οι πραγματικές διαχωριστικές γραμμές.

Την προηγούμενη εβδομάδα σε δύο ανακοινώσεις: σε αυτήν που ανέβαζε σε πάνω από 400.000 τους Έλληνες ανώτερης κι ανώτατης μόρφωσης που έχουν φύγει από το 2008 από τη χώρα, και σε 50 δισ. περίπου τον κοινωνικό πλούτο που παράγουν ετησίως με την εργασία τους· και σε εκείνη που ανέβαζε σε 950.025 τους επίσημα εγγεγραμμένους ανέργους στον ΟΑΕΔ και κατέβαζε σε μόλις 88.336 αυτούς που επιδοτούνται.

Τις είδαμε να στήνονται με την υπογραφή της σύμβασης για το Ελληνικό και την κατάθεση του σχεδίου νόμου για το άνοιγμα της αγοράς σιδηροδρομικών υπηρεσιών στην Ελλάδα - νόμου-προπομπού της ιδιωτικοποίησης της ΤΡΑΙΝΟΣΕ.

Τις είδαμε να στήνονται με το ότι το μέσο χρεωστικό εκκαθαριστικό είναι 1.590 ευρώ. Ότι οι αναπληρωτές και ωρομίσθιοι εκπαιδευτικοί που θα προσληφθούν φέτος είναι λιγότεροι, μόλις το 21,8% των 92.850 που έκαναν τις σχετικές αιτήσεις· και ελάχιστοι σε σχέση με τα κενά. Ότι από 2 Αυγούστου θα υπάρξουν περικοπές σε κύριες-επικουρικές συντάξεις που ως άθροισμα υπερβαίνουν τα 1.300 ευρώ μεικτά· κι ότι ο ΕΟΠΥΥ πανηγυρίζει γιατί θα καταφέρει φέτος να μειώσει τις δαπάνες για συνταγογραφημένες εξετάσεις κατά 33%! Και για όποιους εξακολουθούν να μην καταλαβαίνουν, έρχεται η Έκθεση του Γραφείου Προϋπολογισμού της Βουλής να κάνει τα πάντα πιο σαφή: χαρακτηρίζει το ασφαλιστικό σύστημα μη βιώσιμο (παρά και τον αντιασφαλιστικό νόμο Κατρούγκαλου), καταγγέλλει τα πολιτικά τεχνάσματα που θέτουν εμπόδια στις αποκρατικοποιήσεις και τις «μεταρρυθμίσεις», υποστηρίζει ότι ο μόνος δρόμος για να επιστρέψει η Ελλάδα στην ανάπτυξη είναι «να πετύχει το τρίτο μνημόνιο» και αναφέρει ότι με τη στάση του στα εργασιακά το κράτος εμποδίζει την ευελιξία των επιχειρήσεων, η οποία είναι προϋπόθεση για την ανάπτυξη, και ακόμη ότι η προάσπιση του στάτους κβο ή η επαναφορά προηγούμενων κανόνων είναι αδιέξοδη πολιτική.

Στο τελευταίο δεν θα διαφωνήσουμε: το ζήτημα δεν είναι η επιστροφή στο προ μνημονίων καθεστώς, αλλά η ικανοποίηση των εργατικών-λαϊκών αναγκών και η απελευθέρωση από το καθεστώς που –με ή χωρίς μνημόνια– διαμορφώνουν η αγορά, η ΕΕ, το χρέος, η ιδιωτική ιδιοκτησία, η μισθωτή εκμετάλλευση. Αυτή είναι η πραγματική διαχωριστική γραμμή.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**